

**RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION**

**Bruxelles, den 3. marts 2009 (09.03)
(OR. en)**

7128/09

**ENV 163
ENER 77
FISC 28
DEVGEN 55
TRANS 91
FORETS 23
AVIATION 33
MAR 40
ONU 18
RECH 59
COMPET 120
ECOFIN 172
POLGEN 43**

ORIENTERENDE NOTE

fra: Generalsekretariatet for Rådet
til: delegationerne

Vedr.: Klimaforandringer

- Bidrag til Det Europæiske Råds forårsmøde (den 19.-20. marts 2009): Udbygning af EU's holdning vedrørende en samlet post 2012-klimaaftale
 - = Rådets konklusioner
-

Hermed følger til delegationerne de konklusioner, som Rådet (miljø) vedtog den 2. marts 2009.

**Bidrag fra Rådet (miljø) til Det Europæiske Råds forårsmøde
(den 19.-20. marts 2009): Udbygning af EU's holdning
vedrørende en samlet post 2012-klimaaftale**

- Rådets konklusioner -

Rådet for Den Europæiske Union

I. Indledning

1. MINDER OM Balihandlingsplanen, navnlig for en øget indsats for tilvejebringelse af nye og supplerende finansielle midler og investeringer til støtte for modvirkning og tilpasning samt teknologisk samarbejde, bl.a. ved bedre adgang til tilstrækkelige, forudsigelige og bæredygtige finansielle ressourcer og finansiell og teknisk støtte samt positive incitamenter til en skærpet gennemførelse af nationale modvirkningsstrategier og tilpasningsforanstaltninger for udviklingslande.
2. BEKRÆFTER, at det er fast besluttet på, at der skal opnås en global og samlet klimaaftale i december 2009 i København, og UDTRYKKER TILFREDSHED MED fremskridtene i Balihandlingsplanen og især med resultatet af konferencen i Poznań, herunder 2009-arbejdsprogrammerne, der markerer overgangen til konkrete forhandlinger og tager sigte på forelæggelse af forhandlingstekster i andet kvartal af 2009.
3. BEKRÆFTER, at økonomisk og social udvikling og fattigdomsudryddelse er globale prioriteter.
4. UNDERSTREGER, at FN's rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) og Kyotoprotokollen hertil er de centrale instrumenter til tackling af klimaforandringerne på globalt plan; ANERKENDER, at processer uden for rammerne af UNFCCC vil støtte og give input til UNFCCC-forhandlingerne.

5. ERKENDER, at den fulde gennemførelse af UNFCCC kræver, at alle parter gennemfører hurtige og ambitiøse foranstaltninger i overensstemmelse med dens mål og principper, og FREMHÆVER, at EU er fast besluttet på at handle på den baggrund, jf. EU's klima- og energilovgivningspakke, som blev vedtaget i december 2008, og som indeholder den retlige ramme for EU's opfyldelse af sit uafhængige tilsagn om senest i 2020 at have reduceret sine emissioner til 20% under 1990-niveauerne; GENTAGER sit tilsagn om at yde en 30%'s reduktion som sit bidrag til en global og samlet aftale for tiden efter 2012, under forudsætning af at andre udviklede lande forpligter sig til tilsvarende emissionsreduktioner, og at udviklingslandene yder et passende bidrag i overensstemmelse med deres ansvar og respektive kapaciteter.
6. UNDERSTREGER muligheden for og nødvendigheden af at drage nytte af synergierne mellem klimaindsatsen og den økonomiske genopretningsindsats og stræbe efter en langsigtet finansiel og økonomisk arkitektur, der stimulerer en vækst og en bæredygtig udvikling i alle lande, som er forenelig med bestræbelserne på at undgå farlige klimaforandringer og tackle virkningerne af uundgåelige klimaforandringer.
7. MINDER OM, at det agter at styrke sine alliancer og partnerskaber med udviklingslandene, navnlig med Afrika, Latinamerika, de mindst udviklede lande og de små udviklingsøstater; UDTRYKKER TILFREDSHED MED, at Afrika og EU vedtog en fælles erklæring om klimaforandringer i december 2008, og at Euroclimaprogrammet med Latinamerika er blevet etableret, og FORPLIGTER sig til at fremme dette samarbejde.

II. Modvirkning

8. GENTAGER, at Københavnsaftalen skal baseres på den bedste tilgængelige videnskabelige dokumentation som fremlagt af Det Mellestatslige Panel om Klimaændringer (IPCC) i dets fjerde vurderingsrapport (AR4) og som fremlagt i videnskabelige undersøgelser, der er offentliggjort siden da, hvoraf det fremgår, at for at undgå farlig menneskabt indvirkning på klimasystemet er det nødvendigt at holde stigningen i jordens gennemsnitlige overfladetemperatur under 2 °C i forhold til de førindustrielle niveauer, hvilket igen kræver, at de globale drivhusgasemissioner når deres højeste niveau senest i 2020, at de senest i 2050 er reduceret med mindst 50% i forhold til 1990-niveauerne, og at de herefter fortsætter med at falde.
9. ERKENDER, som oplyst i IPCC's AR4, at for at der kan opnås en global emissionskurs i overensstemmelse med disse krav og med de laveste stabiliseringsniveauer, bør de udviklede lande kollektivt have reduceret deres drivhusgasemissioner med 25-40% i 2020 i forhold til 1990-niveauerne, både gennem nationale og internationale bestræbelser, og de bør i de kommende tiår omstille deres økonomier, så de kollektivt har reduceret deres drivhusgasemissioner med 80-95% i 2050 i forhold til 1990-niveauerne.
10. OPFORDERER disse lande til snarest muligt og ikke senere end medio 2009 at foreslå kvantitative emissionsbegrænsnings- eller emissionsreduktionsforpligtelser på mellem-lang sigt, der er i overensstemmelse med opfyldelsen af målene for denne gruppe som helhed, og til snarest muligt at vedtage politikker og foranstaltninger for at nå disse mål, bl.a. EU's klima- og energilovgivningspakke.

11. UNDERSTREGER i den forbindelse, at Københavnsaftalen bør indeholde bindende kvantitative emissionsbegrænsnings- eller emissionsreduktionsforpligtelser, i det mindste for alle de parter, der er opført i bilag I til UNFCCC, og for alle de nuværende EU-medlemsstater, EU-kandidatlande og potentielle kandidatlande, der ikke er opført i bilag I til UNFCCC; OPFORDRER andre ikke-bilag I-parter, der har et udviklingsniveau og et niveau for BNP pr. indbygger, der svarer til niveauet i gruppen af udviklede lande, navnlig OECD-landene og kandidatlandene til OECD-medlemskab, til at overveje at indgå tilsvarende forpligtelser i overensstemmelse med deres ansvar, kapaciteter og nationale forhold; FORESLÅR, at Københavnsaftalen fastsætter et passende ambitionsniveau for parternes målbare, rapporterbare og verificerbare modvirkningsforpligtelser og -foranstaltninger.
12. UNDERSTREGER, at det samlede mål for de udviklede lande skal fordeles på en måde, der er retfærdig og sikrer, at deres indsatser svarer til hinanden; FINDER, at fordelingen af det samlede mål for de udviklede lande bør baseres på hensynet til kapacitet og ansvar på grundlag af en afbalanceret kombination af kriterier såsom:
- det enkelte lands mulighed for at finansiere sin emissionsreduktionsindsats og for at købe emissionsreduktionskreditter fra udviklingslandene
 - reduktionspotentialet hvad angår drivhusgasemissioner
 - allerede gennemførte tiltag til reduktion af drivhusgasemissioner på nationalt plan
 - befolkningsudviklingen og de samlede drivhusgasemissioner.
13. NOTERER SIG, at på baggrund af de tilgængelige oplysninger såsom de nuværende befolkningsfremskrivninger bør de globale gennemsnitlige drivhusgasemissioner pr. indbygger inden 2050 nedbringes til ca. to tons CO₂-ækvivalenter, og at en gradvis konvergens af de nationale drivhusgasemissioner pr. indbygger mellem de udviklede lande og udviklingslandene vil blive nødvendig på længere sigt under hensyntagen til nationale forhold.

14. UNDERSTREGER, at reglerne for behandling af arealudnyttelse, ændring af arealudnyttelse og skovbrug i de udviklede landes fremtidige forpligtelser bør stimulere yderligere tiltag i de pågældende lande, sikre kontinuitet og miljøintegritet i bidraget fra arealudnyttelse, ændring af arealudnyttelse og skovbrug, og FINDER, at disse regler bør tages i betragtning i de enkelte udviklede landes mål.

15. ER KLAR OVER, at drivhusgasemissioner fra udviklingslandene som helhed forventes at stige på mellemlang sigt i takt med landenes voksende befolkning og udvikling; UNDERSTREGER, at landene har mulighed for at følge en vej med lave drivhusgasemissioner, der hviler på nationale udviklingsstrategier og -planer; UNDERSTREGER, at den seneste videnskabelige forskning tyder på, at overholdelsen af den nødvendige globale emissionskurs, dvs. at holde 2 °C-målet inden for rækkevidde, vil kræve, at udviklingslandene som helhed og de mest avancerede udviklingslande i særdeleshed opnår en betydelig, kvantificerbar afvigelse, der ligger under den nuværende prognose for væksten i emissionerne; NOTERER SIG endvidere, at den seneste analyse tyder på, at en sådan afvigelse er nødt til at være i størrelsesordenen 15-30% under business as usual-scenariet i 2020, i overensstemmelse med princippet om deres fælles, men differentierede ansvar og respektive kapaciteter.

16. FINDER, at udviklingslandene i overensstemmelse med dette princip bør forpligte sig til hurtigst muligt og senest i 2012 at få lavkarbonudviklingsstrategier og -planer, der dækker alle de vigtigste emissionssektorer, integreret i nationale og sektorspecifikke strategier og planer og at få disse ajourført, så de er i overensstemmelse med opfyldelsen af 2 °C-målet; FORESLÅR, at der i disse strategier og planer sondres mellem foranstaltninger, der kan træffes selvstændigt, og foranstaltninger, der kræver støtte, især foranstaltninger, der resulterer i positive ekstraomkostninger, som et land ikke uden videre selv kan dække; FINDER endvidere, at lavkarbonudviklingsstrategier og -planer for de mindst udviklede lande bør støttes finansielt og teknisk.

17. FORESLÅR, for at sikre et tilstrækkeligt højt ambitionsniveau, at det undersøges, om der kan indføres et koordinationsinstrument, herunder et register over modvirkningsforanstaltninger, der passer til de nationale forhold, med det formål at etablere en effektiv proces, hvorved passende niveauer af støtte, under hensyntagen til det enkelte udviklingslands kapacitet, kan kanaliseres over i de foranstaltninger, der foreslås i lavkarbonudviklingsstrategierne, i forhold til de hermed forbundne emissionsreduktioner på en sådan måde, at der opnås maksimale emissionsreduktioner i forhold til den støtte, der er ydet.
18. OPFORDERER udviklingslandene, især de mest udviklede, til allerede inden København at foreslå ambitiøse lavkarbonudviklingsstrategier og -planer, eller meningsfulde foranstaltninger som led heri, der skal danne grundlag for større bidrag fra udviklingslandene til den globale indsats, der er forenelige med det globale ambitionsniveau, der er nødvendigt for at holde 2 °C-målet inden for rækkevidde.
19. MINDER OM, at afskovning tegner sig for ca. 20% af de globale CO₂-emissioner, og at det derfor vil være af afgørende betydning at reducere emissionerne fra afskovning og skovødelæggelse for at nå målet om at begrænse den globale opvarmning til 2 °C over de førindustrielle niveauer; GENTAGER, jf. konklusionerne af 5. december 2008, målsætningen inden for rammerne af UNFCCC om at udvikle finansieringsmekanismer under hensyntagen til eksisterende ordninger med henblik på at bistå udviklingslandene med at nedbringe deres emissioner fra afskovning og skovødelæggelse for dermed at nedbringe bruttorrydningen af tropisk skov med mindst 50% inden 2020 i forhold til de nuværende niveauer og standse tabet af jordens skovdække senest inden 2030.
20. ERKENDER, at de internationale luftfarts- og søtransportsektorer er store og voksende kilder til drivhusgasemissioner; GENTAGER, at emissionsreduktionsmålene for disse sektorer bør indarbejdes i Københavnsaftalen, og at parterne bør forpligte sig til gennem ICAO og IMO at arbejde for at åbne mulighed for en international aftale, der ikke fører til konkurrenceforvridninger eller CO₂-lækage, som der opnås enighed om i 2010, og som godkendes inden 2011; ANERKENDER, at markedsbaserede instrumenter kan sikre omkostningseffektive emissionsreduktioner.

21. ERKENDER, at den fremskyndede udfasning af HCFC'er, som er påbudt i medfør af Montrealprotokollen, kan føre til en hurtig stigning i brugen af HFC'er, hvoraf mange er meget kraftige drivhusgasser; FORESLÅR derfor, at der i Københavnsaftalen indsættes en international emissionsreduktionsordning for HFC-emissioner; NOTERER SIG, at denne ordning vil bidrage til opfyldelse af EU's 30%-forpligtelse.

III. CO₂-markedet

22. GENTAGER, at det er af den opfattelse, at fastsættelsen af en pris for CO₂ gennem etablering af nationale lofts- og handelsordninger ("cap and trade systems") for kvoter for drivhusgasemissioner er den økonomisk mest effektive metode til at sikre, at fremtidige private og offentlige investeringer i alle lande er i overensstemmelse med opfyldelsen af de globale modvirkningsmål; UDTRYKKER i den forbindelse TILFREDSHED MED udviklingen af lofts- og handelslovgivning i en række OECD-lande; FORESLÅR, at der, så snart det er muligt og helst senest i 2015, etableres et robust CO₂-marked for hele OECD ved sammenkædning af lofts- og handelsordninger, som har sammenlignelige ambitionsniveauer og en indbyrdes forenelig udformning, idet dette marked skal være udvidet til de økonomisk mere avancerede udviklingslande i 2020, bl.a. ved at disse lande indfører "no-lose" eller bindende mål, der kan knyttes til deltagelsen i sektorbestemte kredit- og handelsmekanismer; UDTRYKKER derfor sin vilje til at udveksle erfaringer og samarbejde med henblik herpå med OECD og andre lande; ANERKENDER det samarbejde, der allerede finder sted inden for rammerne af International Carbon Action Partnership (ICAP).
23. FINDER, at en stadig større andel af den globale modvirkningsindsats vil skulle ydes i udviklingslandene; FORESLÅR derfor, at der oprettes nye sektorspecifikke mekanismer, således at udviklingslandene kan øge deres modvirkningsbidrag, få adgang til CO₂-markederne og fremme bæredygtig udvikling, hvilket bl.a. omfatter vedtagelse og gennemførelse af lofts- og handelsordninger for anlæg i avancerede industrisektorer i disse lande senest i 2020 som det mest hensigtsmæssige middel til at sikre en omkostningseffektiv indsats; UDTRYKKER sin vilje til at hjælpe interesserede udviklingslande med at udforme og iværksætte sådanne sektorvise kvote- og handelsordninger, især ved at stille passende kapacitetsopbygningsstøtte til rådighed til det formål.

24. UNDERSTREGER, at EU's klima- og energilovgivningspakke og tilsvarende emissionsreduktionsforpligtelser fra andre udviklede lande på baggrund af en global aftale vil bidrage til en væsentlig stigning i efterspørgslen efter emissionsreduktionskreditter i perioden 2013-2020, jf. dog medlemsstaternes suveræne ret til at bestemme, hvordan provenuet fra auktionering skal anvendes; UNDERSTREGER denne pakkes bidrag til EU's bestræbelser på at yde finansiel støtte til en indsats til modvirkning af og tilpasning til klimaforandringer, navnlig gennem CO₂-markedet inden for rammerne af en mere omfattende international aftale.
25. ER AF DEN OPFATTELSE, at mekanismen for bæredygtig udvikling (CDM), fælles gennemførelse (JI) og IET (international emissionshandel) fortsat har en stor rolle at spille i forbindelse med overgangen til et globalt CO₂-marked, men UNDERSTREGER,
- at CDM bør forbedres for at styrke dens miljømæssige integritet, øge dens bidrag til bæredygtig udvikling, udvide udviklingslandenes og især de mindst udviklede landes deltagelse og forbedre dens forvaltning
 - at JI bør forbedres med hensyn til effektivitet og efficiens ved at udvide tidsplanen for den, sikre dens miljømæssige integritet og gøre klar til nye deltagere
 - at der er brug for specifikke ordninger for at sikre en velordnet overgang på længere sigt til en sektorspecifik CO₂-markedsmechanisme og, for avancerede udviklingslande og stærkt konkurrencedygtige økonomiske sektorer, lofts- og handelsordninger.

IV. Tilpasning til de negative virkninger af uundgåelige klimaforandringer

26. UNDERSTREGER, at der allerede finder klimaforandringer sted, og at det ikke er tilstrækkeligt til at hindre de skadelige virkninger af klimaforandringerne, at stigningen i jordens gennemsnitlige overfladetemperatur holdes under 2 °C; UNDERSTREGER derfor, at tilpasning skal have en fremtrædende plads i Københavnsaftalen og komme passende til udtryk i igangværende og fremtidig udviklingsplanlægning.

27. ERKENDER, at tilpasning er en global udfordring; GENTAGER sit forslag om, at Københavnsaftalen bør fastsætte en ramme for tilpasningsforanstaltninger, der på grundlag af et internationalt partnerskab og solidaritet:
- erkender, at det er nødvendigt, at alle lande tilpasser sig og i den forbindelse gennemfører foranstaltninger, der tager sigte på at opbygge et mere klimarobust samfund, idet der skal ydes støtte til det formål til udviklingslandene, og idet de mest sårbare udviklingslande skal prioriteres
 - stræber efter en effektiv tilpasningsindsats, idet der skal gøres fuld brug af mulighederne for bæredygtig udvikling gennem en proces, der integrerer tilpasning i politikkerne og strategierne for bæredygtig udvikling på alle niveauer såvel som i udviklingssamarbejdet, og
 - foreslår at forbedre de værktøjer, der bruges i tilpasningsstrategierne, bl.a. teknologier til støtte for tilpasning, videnskabelige teknikker, især overvågning og udarbejdelse af prognoser, adgang til bedre klimaoplysninger og regionale klimamodeller, kapacitetsopbygning og tilgange til risikostyring og risikobegrænsning.
28. FORESLÅR for at bane vejen for gennemførelsen af rammen for tilpasningsforanstaltninger,
- at der gives mandat til yderligere teknisk og økonomisk vurdering inden for rammerne af UNFCCC vedrørende virkninger, sårbarhed og tilpasning til klimaforandringer
 - at der fortsat ydes støtte til identifikation, udarbejdelse og detaljering af de nødvendige tilpasningsforanstaltninger og deres integrering i de relevante nationale udviklingsplaner og -politikker
 - at der fortsat ydes støtte til Nairobiarbejdsprogrammet, og
 - at samarbejdet mellem relevante internationale, regionale og andre organisationer og den private sektor styrkes med UNFCCC i rollen som katalysator.
29. BEMÆRKER, at skønnene over tilpasningsomkostningerne er vidt forskellige, men at de intervaller, som UNFCCC's sekretariat har nævnt, angiver et vejledende behov i udviklingslandene i størrelsesordenen 23-54 mia. EUR om året i 2030.

30. UDTRYKKER TILFREDSHED MED, at der på konferencen i Poznań blev truffet beslutning om at sætte Tilpasningsfonden under Kyotoprotokollen i stand til at indlede sit arbejde; TILSKYNDER fondens bestyrelse til at udvikle strategier og procedurer, så fonden kan dække udgifterne til specifikke prioriterede tilpasningsprojekter og -programmer i de mest sårbare lande, og ERKENDER, at der vil være brug for yderligere finansiering fra egnede kilder for at dække tilpasningsomkostningerne i udviklingslandene.
31. FORESLÅR, at multilaterale forsikringsmuligheder til dækning af katastrofetaf undersøges som supplement til eksisterende finansieringsmekanismer i tilfælde af klimarelaterede naturkatastrofer.

V. Finansiell støtte, teknologisamarbejde og kapacitetsopbygning

32. PÅPEGER, at de samlede ekstra nettoinvesteringer, såvel offentlige som private, til reduktion af de globale drivhusgasemissioner til et niveau, der er foreneligt med 2 °C-målet ifølge de seneste skøn fra Kommissionen vil skulle forhøjes til ca. 175 mia. EUR om året i 2020; ERKENDER, at de foreliggende analyser også tyder på, at over halvdel af dette beløb vil skulle investeres i udviklingslandene; UNDERSTREGER, at der er mange foranstaltninger, der kun giver anledning til lave ekstraomkostninger, eller som endog giver nettooverskud på mellemlang sigt; ERKENDER ikke desto mindre, at der er brug for væsentlig støtte i passende størrelsesorden fra både private og offentlige kilder for at sikre, at der foretages de fornødne investeringer.
33. UNDERSTREGER, at det er af afgørende betydning, at der ydes passende, forudsigelig og rettidig finansiell støtte til gennemførelsen af en Københavnsaftale, og at EU er indstillet på at påtage sig sin rimelige andel som led i en global og samlet Københavnsaftale, der indebærer passende og tilstrækkelige bidrag fra parterne; LÆGGER VÆGT PÅ, at den internationale finansielle arkitektur, der yder denne støtte, skal styres af principperne om effektivitet, efficiens, retfærdighed, gennemsigtighed, ansvarlighed, kohærens, forudsigelighed og forsvarlig økonomisk forvaltning; ERKENDER, at den finansielle arkitektur bør sikre stærk sammenhæng og effektivitet mellem mekanismerne under UNFCCC og fremme synergier med den indsats, der gøres uden for UNFCCC, navnlig med de multilaterale udviklingsbanker og bilaterale institutioner.

34. BEKRÆFTER Den Globale Miljøfacilitets rolle som finansieringsmekanisme i forbindelse med UNFCCC og Kyotoprotokollen hertil og vigtigheden af at forbedre dens mekanismer med henblik på at styrke dens effektivitet og efficiens, og NOTERER SIG, at sådanne reformer vil gøre det muligt for den at spille en central rolle i forbindelse med gennemførelsen af Københavnsaftalen og bidrage til en passende og vellykket genopfyldning.
35. UDTRYKKER, uden dermed at foregribe den kommende internationale arkitektur i Københavnsaftalen, TILFREDSHED MED Verdensbankens etablering af klimainvesteringsfonde, som vil medvirke til at indhøste erfaringer med at mobilisere finansiering og investeringer til støtte for lavemissions- og klimarobuste omlægninger i udviklingslandene.
36. GENTAGER, at det er villigt til at se nærmere på de praktiske midler til finansiering af modvirkning, tilpasning, teknologistøtte og kapacitetsopbygning; OPFORDERER Det Europæiske Råd til på sit forårsmøde at overveje mulighederne for tilvejebringelse af finansiel støtte, som bør være fokus for fremtidige drøftelser, herunder bl.a.:
- en bidragstilgang, hvorved den samlede støtte, der skal ydes af individuelle parter, bortset fra LDC- og SIDS-lande, fastlægges efter en aftalt fordelingsnøgle
 - en markedsbaseret tilgang, hvorved en andel, der fastlægges efter en aftalt fordelingsnøgle, af parternes tildelte enheder er underlagt en international auktioneringsordning, eller
 - en kombination af disse og andre muligheder.

UNDERSTREGER, at disse muligheder eventuelt kan suppleres af finansiering fra et globalt instrument vedrørende international luftfart og søtransport.

37. ANERKENDER betydningen af at tilslutte sig en passende specifik finansiel støtte til skovsektoren og især til reduktion af emissioner fra afskovning og skovødelæggelse, og GÅR IND FOR at gøre støtten resultatbaseret og yde den på grundlag af efterprøvede resultater i relation til undgåede emissioner fra bruttoafskovning og -skovødelæggelse, samtidig med at man fremmer bevaringens rolle, bæredygtig skovforvaltning og styrkelse af kulstoflagrene i skovene; FREMHÆVER, at der er brug for de incitamenter og foranstaltninger, der iværksættes på den baggrund, for at sikre sidegevinster, herunder beskyttelse af biodiversiteten, øget modstandsdygtighed og bedre livsgrundlag i skovregioner; FREMHÆVER, at der er brug for retfærdige og gennemsigtige høringsprocesser med de berørte interessenter, herunder lokalsamfund og oprindelige folk, når man vurderer, planlægger og gennemfører foranstaltninger med henblik på at reducere emissionerne fra skovødelæggelse og afskovning.
38. GENTAGER sit synspunkt om, at al finansiering i forbindelse med klimaforandringer fra bilaterale og multilaterale kanaler inden for og uden for rammerne af UNFCCC fortsat vil være af stor betydning, og FREMHÆVER derfor, at der er brug for bestemmelser til fremme af en effektiv og efficient koordinering af al støtte til modvirkning og tilpasning, herunder med alle andre kilder til udviklingsfinansiering; FORESLÅR, at det gennemgås og undersøges, om der er mulighed for forvaltningsordninger inden for international klimafinansiering, som regelmæssigt ser på disponibel finansiering og udgifter samt på den finansielle arkitekturs resultater, og hvorledes dens funktionsmåde kan forbedres, herunder potentialet for at samle centrale beslutningstagere fra den offentlige og private finansielle sektor såvel som internationale finansielle institutioner.

39. ERKENDER, at en række barrierer, manglende politikker og foranstaltninger vedrørende privat og offentlig investering og adfærd, ringe adgang til oplysninger og utilstrækkelig institutionel og menneskelig kapacitet hindrer udvikling, overførsel, udbredelse og spredning af teknologier til tilpasning og modvirkning i udviklingslandene, og at mange af dem hænger sammen med erhvervsklimaet i disse lande; FINDER, at støtten til disse teknologier i udviklingslandene bør baseres på vurderinger af landenes behov ifølge deres lavkarbonudviklingsstrategier; FREMHÆVER den vigtige rolle, som de offentlige politikker og finanser spiller med hensyn til at skabe et gunstigt klima for at øge og omfordele private investeringer i retning af sikre og bæredygtige teknologier med lave drivhusgasemissioner, og ERKENDER værdien af at etablere nationale og regionale teknologiske ekspertisecentre med henblik på at fremme udviklingen og overførslen af teknologi, stimulere kapacitetsopbygningen og forbedre adgangen til information; NOTERER SIG, at et samarbejde om FUD mellem udviklede lande og udviklingslande er afgørende for at nå de fælles teknologimål, og GIVER TILSAGN OM at samarbejde med udviklingslandene om at undersøge, hvordan fælles forskning skal fremmes som led i Københavnsaftalen.
40. UNDERSTREGER, at private investeringer kommer til at spille en afgørende rolle i forbindelse med fremme af økonomiske og teknologiske forandringer og udbredelsen af teknologier med lave drivhusgasemissioner og investeringer i infrastruktur med henblik på en ren og klimarobust udvikling og BEKRÆFTER PÅ NY, at det bliver en nøglemålsætning for den internationale finansielle arkitektur at øge og målrette de private investeringer og finansielle strømme mod bekæmpelsen af klimaforandringer på en effektiv, efficient og retfærdig måde, og at markedsbaserede instrumenter vil spille en nøglerolle i denne indsats.

41. UNDERSTREGER, at der er brug for markant styrket forskning, udvikling og demonstration (FUD) samt anvendelse og udbredelse af lavkarbonteknologier til modvirkning og tilpasning for at støtte den praktiske gennemførelse af modvirknings- og tilpasningsbestræbelser i alle lande; FREMHÆVER, at bestemmelser om finansiering af forskning i og udvikling, anvendelse og udbredelse af teknologi bør være en integrerende del af Københavnsaftalen med det formål at opnå en væsentlig forøgelse af den private og offentlige energirelaterede FUD i forhold til de nuværende niveauer med henblik på mindst en fordobling af den globale energirelaterede FUD i 2012 og en firedobling i 2020 i forhold til det nuværende niveau, idet det er vigtigt at flytte fokus til sikre og bæredygtige teknologier med lave drivhusgasemissioner, især vedvarende energi.

VI. International forvaltning af klimaforandringer og MRV (måling, rapportering og verifikation)

42. ERKENDER, at den nuværende internationale arkitektur, især den finansielle arkitektur, skal gennemgås og om nødvendigt ændres, så det sikres, at den bliver i stand til at levere resultater i fremtiden; FORESLÅR i den forbindelse, at sigtet med Københavnsaftalen bliver at bygge videre på eksisterende elementer i den nuværende arkitektur og oprette nye organer, hvor der er brug for sådanne, især så støtten reelt svarer til modvirknings- og tilpasningsforanstaltningerne.
43. UNDERSTREGER, at der på globalt plan er brug for mere robust og gennemsigtig måling, rapportering og verifikation af modvirkningsindsatsen og foranstaltningerne, både for de udviklede landes og udviklingslandenes vedkommende, og af støtten til modvirkningsindsatsen i udviklingslandene gennem finansiering, teknologi og kapacitetsopbygning; STØTTER i den forbindelse uafhængige revisionsprocesser for både udviklede landes og udviklingslandenes vedkommende, der bygger videre på og om muligt styrker de eksisterende processer inden for rammerne af UNFCCC og Kyotoprotokollen hertil.

44. FORESLÅR, at udviklingslandene hurtigst muligt og senest i 2011 fremlægger årlige emissionsopgørelser, i det mindste for de vigtigste emissionssektorer i deres økonomier, idet fremlæggelsen af opgørelser skal lettes af omfattende støtte til kapacitetsopbygning og teknisk og finansiel støtte; UNDERSTREGER, at fremtidige emissionsopgørelser fra både udviklede lande og udviklingslande bør udarbejdes på grundlag af IPCC's forbedrede 2006-retningslinjer og være ledsaget af en uafhængig gennemgang.

VII. Fremtidig udvikling

45. UNDERSTREGER, at det er nødvendigt, at der foretages en periodisk gennemgang af de samlede fremskridt hen imod konventionens endelige mål samt af de modvirknings-, tilpasnings- og gennemførelsesforanstaltninger, som udgør en integrerende del af Københavnsaftalen, og en samlet gennemgang senest i 2016, hvor man ser nærmere på de fremtidige emissionsreduktionskrav og -mål i lyset af IPCC's femte vurderingsrapport.
-